

श्रीवल्लभाय नमः

अथ श्रीनारायणकवच

रात्रौ वाच्य

यथा गुप्तः सद्ग्राहः सवालान् रिपुसैनिकान् ।
क्रीडन्नीप विनिर्जित्य त्रिलोक्या बुभुञ्जे श्रियम् ॥३॥
महापंरत्नमभाष्याह वरं नारायणत्मकम् ।
यथाऽततायिनः शत्रून् येन गुप्तोऽजयन्मृधे ॥४॥

श्रीशुक उवाच

वृतः पुरोधितस्त्वाष्ट्रौ भेदं यानुपूरधत्ते ।
नारायणाभ्यं वमर्ह तद्देहकमनाः शृणु ॥३॥

विश्वरूप उवाच

दौलाद्धिपाणिरात्रयं सपवित्र उदग्मुषः ।
हुतस्वाङ्किकरन्यासो मन्त्राल्यां वाग्यतः शुचिः ॥४॥

नारायणभयं वरं संगह्ये मया आगतौ ।
पादयोर्भ्रुवोर्बुधोर्हृद्रे हृदयोर्बसि ॥५॥

मुने शिरस्यानुपूर्व्यादोङ्कारदीनि विन्यसेत् ।
ॐ नमो नारायणायैति विपर्ययमथापि वा ॥६॥

करन्यासं ततः कुर्याद् द्वादशाक्षरविद्यया ।
प्रलावाद्यकारान्तमकुल्यकुल्यपरिसु ॥७॥

न्यसेद्दृष्ट्य ओङ्कारं विकारमनु मूर्धनि ।
षङ्कारं तु भ्रुवोर्मध्ये एङ्कारं शिष्या हिशैत ॥८॥

वैशारं नेत्रयो युञ्ज्यान्नकारं सर्वसन्धिषु ।
महारमस्तमुद्दिश्य मन्त्रमूर्तिर्नपेद् बुधः ॥ ९॥

अपि सर्गं कूटं तत् सर्वदिक्षु विनिर्दिशेत् ।
ॐ विष्णवे नम इति ॥ १० ॥

आत्मानं परमं दद्यादेद् द्यैयं षट्शक्तिभिर्युतम् ।
विधातेजस्तपो मूर्तिभिर्भं मन्त्रमुदाहरेत् ॥ ११ ॥

ॐ हरिर्विदध्यान्मम सर्वरक्षां
न्यस्ताद्विपद्मः पतंगेन्दुपृष्ठे ।

हरिश्चर्मासिगदेषु व्याप -
पाशान् दधानौऽष्टगुणौऽष्टबाहुः ॥ १२ ॥

जलेषु मां रक्षतु मत्स्यमूर्ति -
यादोगणैर्लया वरुणस्य पाशात् ।

स्थलेषु मायावरुणाग्रनौऽध्यात्
त्रिविधमः जेवतु विश्वरूपः ॥ १३ ॥

दुर्गोऽष्टोत्थाजिमुखादिषु प्रभुः
पायानृसिंहोऽसुरयूथपारिः ।

विमुञ्च्यती यस्य महाहाहासं
दिशो विनेदुन्यपतंश्च गर्भाः ॥ १४ ॥

रक्षत्सर्वा माद्वानि यज्ञकल्पः
स्थंष्ट्रयोन्नीतधरो वराहः ।

शमोऽद्विकूटेष्वथ विप्रवासै
सलक्ष्मणोऽध्याद् भरताग्रभैऽस्मात् ॥ १५ ॥

आमुग्रार्धमाहजितान् प्रमादा -
नारायणः पातु नरस्थं हासात् ।

एत्तस्त्वयोगाद्यै यौगनाथः
पायाद् गुणैशः क्षिपतः उर्मजन्धात् ॥१६॥

अनलुभारोपितु कामैवा -
द्वयशीर्षा मां पथि दैवहैलनात्
द्वैधिवर्यः पुरुषार्थनान्तरात्
दूमो हरिमां निरयादेशैषात् ॥१७॥

दन्तपन्तारिर्भगवान् पाल्पपृथ्याद्
दुन्दुद् मयादृषलो निर्जितात्मा ।

यज्ञश्च लोकाह्वयताञ्जनान्ताद्
जलो गणान् द्वैधवशाद्दहीन्द्ः ॥१८॥

द्वैपायनो भगवान् प्रबोध्याद्
बुद्धिस्तु पापन्डगणान् प्रमादात् ।

दुल्लिः कुलः कालमालात् प्रपातु
धर्मापनायोरुक्तावतारः ॥१९॥

मां केशवो गद्या प्रातरव्याद्
गोविन्द आसङ्गपमात्तवैरुः ।

नारायणः प्राह उदात्तशक्ति -
मर्ध्यान्दिने विष्णुशरीन्द्रयाणिः ॥२०॥

द्वैपराल्लि मधुहोग्रधन्वा
सायं त्रिधाभावतु माधवो माम् ।

होषे हृषीकेश उत्तार्धरात्रे
निशीथ अक्षोऽपतु परमनाथः ॥२१॥

श्रीवत्सद्यामापररात्रे वृशः
प्रत्यूष वृशोऽसिधरो ज्जनादनः ।

दामोदरोऽप्याह्वनुसन्धय प्रभाते
विष्णेश्वरो भगवान् शालमूर्तिः ॥२२॥

चंद्र युगांतानलालिभनेमि
भ्रमत् समन्ताद् भगवत्प्रयुक्तम् ।

हृदयि हृदयारिसैन्यमाशु
कक्षं यथा वातसप्तो हुताशः ॥२३॥

गदोऽनिस्पर्शनविस्फुलिङ्गो
निस्पिष्टो निस्पिष्ट्यजितप्रियासि ।

कुम्भाएऽवैनायक्यक्षरक्षो -
भ्रूत्ग्रहांश्चूराय चूर्णयारीन ॥२४॥

त्वं यातुघानप्रमथप्रैलमातृ -
पिशायविप्रग्राहघोरदृष्टीन् ।

हरेण्डं विद्यपय क्षुशापुरितो
मीमस्वनोऽरिहृदयानि कम्पयन् ॥२५॥

त्वं लिभदारासिवरारिसैन्य -
मीशप्रयुक्तो भम छिन्दे छिन्दे ।

अक्षुषि यमन्धलयन्दे छाद्य
विषामधीनां हर पापयक्षुषाम् ॥१६॥

यन्नो मयं ग्रहेभ्योऽभूत् हेतुभ्यो नृभ्य एव य ।
सरीसृपेभ्यो दंष्ट्रिभ्यो भूतेभ्योऽहोभ्य एव वा ॥१७॥

सर्वाण्येतानि भगवन्नामरूपास्त्रडीर्त्नात् ।
प्रयान्तु संक्षयं सद्यो ये नः श्रेयः प्रतीपकाः ॥१८॥

गर्हो भगवान् स्तोत्रस्तोत्ररुद्धोभयः प्रभुः ।
रक्षत्यशेषकृच्छ्रेभ्यो विष्वक्सेनः स्वनामलिः ॥१९॥

सर्वापदभ्यो इरेर्नामरूपयाना युधानि नः ।
बुद्धिदण्डियमनः प्राणान् पान्तु पापदभूषणाः ॥२०॥

यथा हि भगवानैव परस्तुतः सदसस्य यत् ।
सत्यैर्नामैर्न नः सर्वै यान्तु नाशमुपद्वाः ॥२१॥

यथैकात्म्यानुभावाणां विस्वपरहितः स्वयम् ।
भूषणायुधैर्विडाप्या दत्ते शक्तीः स्वमायया ॥२२॥

तैर्नैव सत्यमानैर्न सर्वज्ञो भगवान् हरिः ।
पातु सर्वैः स्वरूपैर्नः सदा सर्वत्र सर्वगः ॥२३॥

विद्विषु दिक्षुर्धर्मधः समन्ता-
दन्तर्जिह्विर्भगवान् नारसिंहः ।

प्रहापर्यलोडभयं स्वनेन
स्वतेजसा ग्रस्तसमस्ततेजः ॥२४॥

मर्धापिन्नदमाप्यातं परं नारायणालम्बम् ।
किञ्चिदस्यञ्जसा येन दंशितोऽसुरयूथपान् ॥२५॥

शैलं धारयमाणास्तु यं यं पश्यति व्यशुषा ।
पदा वा संस्पृशेत् सद्यः साध्यसात् स विभुर्यते ॥३६॥

न कुलाश्रितं जयं तस्य विद्यां धारयतो भवेत् ।
शब्दस्युग्रहादिव्यो व्याघ्रादिव्यश्च कश्चित् ॥३७॥

धर्मा विद्यां पुरा कश्चित् कौशिके धारयन् द्विजः ।
योगधारणया स्यात्कौशिके स मनुष्यनि ॥३८॥

तस्योपरि विमानेन गन्धर्वपतिरैक्य ।
यथा चित्ररथः स्त्रीनिवृत्तौ यत्र द्विजस्यः ॥३९॥

गगनाब्जपतत् सद्यः सविमानो ह्यवा इशिराः ।
स वालजिह्वपयनादस्थीन्याद्यय पिश्रितः ।
प्रास्य प्राचीसरस्वत्यां स्नात्वा धाम स्वमन्यगात् ॥४०॥

श्री शुक्र उवाच

यं धर्मं शृणुयात् काले यो धारयति साहृतः ।
तं नमस्कन्ति लूतानि मुर्याति सर्वतो भयात् ॥४१॥

शैला विद्यामधिगतौ विश्वरूपाश्चत इतुः ।
त्रैलोक्यलक्ष्मीं लुलुभे विनिर्जित्य मृदैः सुरान् ॥४२॥

। इति श्रीनारायणस्य सम्पूर्णम् ।

શ્રી પાઠ કરવા માટે જનનું પાત્ર
ભરીને લેમાં જમણા હાથની બેડે આંગળી
રાખીને પૂરો નારાયણવચ કરવો અને
પાઠ થયા પછી જલ લઈ લેવું.

શ્રી નારાયણ વચનો મિલ્ય પાઠ કરવાથી
દેન, યશ અને સંપત્તિમાં અભિપ્રદિ થાય છે.
અને સ્વાસ્થ્ય પણ શાસ્ત્ર શ્રે છે.